

Číslo 2.
10. januara.

Womhaj Bóh!

Četnik 14.
1904.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ńo kóždy ńobotu w Szmołerjez knihiczińczerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Prěnja njedzela po tsjoch kralach.

1. Móřf. 28, 10–17.

„Bóh daj tebi Abrahamowe požohnowanje!“ S tymle pschecžom Isaał kwojeho ńyna Jakuba, psched bratrowej ńurowosću czěłazeho, wot ńebje pusćezći k dalokim pschuwunym. Kał a pod kotrymi wobstejnoscžemi Bóh Isaałowu próstwu wuńłyscha, widžimy i džęknisćeho teksta.

Jakub dyrbi czěłacz. Wón dze i Bersaby a częhnje do Harana. Pschewodžmy jeho truch pucža psches hole pusćiny. My pńsnawamy, kał wobczęzne je sa njeho, kiž bę drohacłstwa njęńwędomny, tole pucžowanje psches njęsnate krajiny, hđez ani pucžnikow njebę; kał polna staroscze a tysćnosće je jeho wutroba pschi pohladze do częmneho pschichoda, kał i rostacžom napjelńjena pschi spominanju na sańdženosć! Myńle na lędma minjene podawisny jeho duschu wobńnježa. Hicze kłinczi jemu we wuńchomaj maczerine napominanje k częłanju, nauowe pucžne požohnowanje, ale tež bratrowe wječensće hroženje. A psche wscho to ńłyschi wón khostanski hłóń kwojeho ńwędomja. Wórsy pak dyrbi pruha Božęje hnady, kotraž tajke rostacze nad hręchom k nasćemu sbožu we wutrobach sbudžuje, Jakubowu struchłotu sańo wozimicž. Na kwojim pucžu, kotryž jeho najprędy k polkozny psches Kanaanski kraj wjedze, chze wón pod hońym njebjom nozowacž, dokęł bę ńlónzo hiżom sańhadžalo. Kamjen jemu sa hłowak ńłuzi. Wón wuńnje a jemu ńo džije: ńębl steji na semi, kotryž se kwojim kónzom hacž do njebjęń dońaha, a Boži jandželjo po nim horje a dele kłodža. ńębl je-

dnocža wysćichu a niźichu městnosć, tał so móžesz wot jeneje k druhej dńcž. ńębl, kotryž Jakub wo ńnje widži, wjeze njebo se semju. Sdalene je njebo wot semje; ale tńle ńń sarucža nam, kał Jakubej, tu węstoscž, so njęstęj zńle wot ńo džęlenej. Duž ńo teho trosćtujemy, so móžemy do njebję pschicž. Dale w tym ńńnje widžimy, so Boži jandželjo po ręblu horje a dele kłodža. Wo Hebr. 1, 14 ńu jandželjo ńłuzobni duchoj, pńńłani na ńłuzbu tnych ńamnych dla, kiž budža sbožnosć herbowacž. Jandželjo kłodža po ręblu horje a dele. To polasuje na wobstajny wobkhad, wobstejazny mjes nami człowjekami, kiž budžemy sbožnosć herbowacž, a mjes Bohom, kotryž chze nam ju dacž. „Ja cze nochzu wopusćezć, ani nihdy cze skomdžicž,“ je Bóh prajit; tole ńłowo płaczi tež w nastupanju nasćęje sbožnosće. ńętko pak njęje žane druhe mjeno człowjekam date, w kotrymž mohli sbožni być, hacž mjeno Jesom Křysćta. Duž je tež jeno Jesuń Křysćtuń, w kotrymž ma tamne sjednocženje kwoj trajazy wobstatk. To nam wón ńam praji, hđny rjeknje: „Wot ńętk (hđny ńym pschicł) budžecze widžicž njebo wotewřene a Božich jandželjom horje a dele pschikhadžecž na człowsćeho ńyna“ (Jana 1, 51).

Tńn ńńjes stejesće hortach na ręblu a džęsće: „Ja ńym tńn ńńjes, Abraham, twojeho wótza, Bóh, a Isaał Bóh.“ Bóh wosćewja ńo Jakubej najprędy jako ńńjes, kotryž je móžny, po tajkim kwoje ńłubjenje dopjelnicž móže; potom jako Bóh, kotryž je miłoscžiwny, po tajkim kwoje ńłubjenje dopjelnicž chze; a to jako Bóh Abraham a Isaał, Jakubowej wótzow, kotrymajž bę wón w kóždy czas ńwęrný Bóh był, a kotrejuzž bęsće

ſ hnady noſcherjow ſlubjenja ſczinił. Někto wón noweho noſcherja ſlubjenjow trjeba a poſtaja ſ temu Jakuba, hdyž praji: „Kraj, na kotrymž ležiſch, chzu tebi a twojemu ſymjenju dacž.“ Dale: „Twoje ſymjo budže jako proch na ſemi; a roſſchëriſch ſo ſ wječoru, ſ ranju, ſ polnozy a ſ połdnju.“ Skóncznye: „We tebi a w twojim ſymjenju budža požohnowane wſchitke narody na ſemi.“ Tu mamy ſaſo tamne 3 kruchi Abrahamoweho požohnowanja: kraj ſlubjenja, lud ſlubjenja a jako jadro ſlubjenja: pſchichodne ſbože Meſſiaſa. — Tebi chzu kraj dacž, twoje ſymjo budže jako proch, we twojim ſymjenju budža požohnowane wſchitke narody na ſemi — praji tón Anjes. Tak czini wón Jakuba ſa noſcherja ſlubjenja. Hdyž pať Bóh dawa, dha wón bohacze dawa, haj, wón tež pſchezo hiſchcze tak-rjez pſchidawa. Tehodla wón někto ſ tak požohnowanemu Jakubej praji: „A hlej, ja ſym ſ tobu a chzu cze ſwarnowacz, hdyž pocžehnjeſch; a chzu tebie ſaſo pſchiwjeſcz do teho kraja. Wiſchetož ja tebie nochzu wopuſchczicz, hacž wſchitko ſym czinił, ſchtož ſym tebi rěczal.“

Hdyž někť Jakub ſe ſwojeho ſpanja wozuczí, džeſche wón: „Woprawdže tón Anjes je na tym mječze, a ja njewjedžich.“ Derje wjedžiſche Jakub wo ſjewjenjach Božich w domje ſwojeho nana ſaata a ſnajesche te ſwjate měſtna, hdyž ſo wón modleſche a woprowaſche; wón je tež wo Božich ſjewjenjach w domje ſwojeho džěda Abrahama a wo ſjewjenjach, prawótzomaj Hadamej a Noachej ſo doſtatych, wjedžil. Duž naſta w nim myſl, ſo ſo Bóh ſe ſwojimi ſjewjenjami na měſtnoſcz bydlenja a woprowanja ſwojich wuſwolonych wobmjěſuje. Někto pať ſo jemu, runjež daloſto wot bydla ſwojeho nana nozowaſche, Bože ſjewjenje doſta, ſchtož jeho wuczeſche, ſo je Bóh w ſchewoſchudžomny. Prjedy wón to njewjedžiſche. My njebychmy to tež wjedželi, njebudžiſche nam to Bóh we ſwojim ſłowje ſjewil (Pſalm 139, 7—10).

W 27. ſchtuczzy 25. ſtawa ſo Jakub ſprawny muž mjenuje, kotryž w hětach woſta; dale wěmy, ſo bē wón wot ſwojeje maczerje woſebje lubowany. Kajka ſtyſknota jeho wječor pſched ſonom jimaſche, jako ſo ſdaleny wot nanowych hětow, ſdaleny wot maczerneje luboſcže, wobdaty wot torhazeje ſwěriny ſ ſpanju lehny! Kajku radoſcz ſlyſchimy pať někto ſ jeho ſłowow: „Woprawdže tón Anjes je na tym mječze!“ Wěſcže pjelnjachu měſto bojoſcže tajke myſle jeho wutrobu, tajkež Dawit w 4. ſchtuczzy 23. pſalma wurjekuje: „Hacž ja runje khodžu w czěmny dale njeboju ſo žaneho njeboža; pſchetož ty ſy pſchi mni, twój prut a twój kij troſchtujetaj mje.“ Radoſcz, njebojaſnoſcz a troſcht po tajkim nowe poſnacže wo Božej wſchewoſchudžomnoſcži do Jakuboweje wutroby wuliwaſche. A tola wo nim rěka: „Wón bojeſche ſo a džeſche: Kak ſwjate je to měſto! Tu ničzo druge njeje, hacž Boži dom, a tu ſu njebeſte wrota.“ Grěſchni człowjekowo ſymy my wſchitzy, wulzy hrěſchnizy pſched ſwjatym Bohom. Szamo najhrubſchich człowjekow wěſta hroſa nadpaduje, hdyž do Božeho domu ſaſtupja. Szim žiwichy bliſkoſcz ſwjateho Boha ſacžuwamy, czim bóle tale hroſa do bojoſcže pſchedhadža. Jakubej bē ſo ſjewjenje doſtało wo wſchewoſchudžomnoſcži ſwjateho Boha, a tole ſjewjenje dyrbjeſche w nim ſacžucže bojoſcže ſbudžicz. To pať njeje bojoſcz pſched njechodu na pſchedſtejazym pucžowanju, ale je tamne ſwjate ſacžucže, kotrež naſ, tež hdyž

ſymy ſami a njewobedžbowani, ſ Joſefom wuwolacz wuczí: „Kak mohł ja tajku wulku ſlōſcz czinicž a pſcheczíwo Bohu ſhrěſchicz?“

F.

Boža ſwěra.

Šchto nježe lěta přenje ranje?
 Kiž? ſbože? ſchtrafu? žohnowanje?
 Měr? wójnu? tycže? njeplódnocž? —
 Šchto loſcži ſchlewjeť, huſcže-ſtanj?
 Hdyže kima ſkutkam wuſpěch rjany,
 Kcže ſ dohycžom měr, wjeſelocž? —

Bóh w nowym lěcže ſwěta twary
 Tež dale ſdzerži, kaž w czaſ ſtary,
 Da wſcho nam, tež najmjeiſchi dar.
 Duž pój a bjeť tych darow wjele,
 Tež njeſachodne, kiž czi ſczele
 Twój lětar, paſtyť, ſaſtarať!

K. A. Fiedleť.

Po nowym lěcže.

Někť wutroby ſ njebeſam, ruzy na pluh,
 Hdyž lěto ſo nowi, dny hnadowne du;
 O njeſlyſchich ſaſlincžecž we duſchi ſaſ:
 Naſch miſchtr je tudy a woła někť naſ? —

My jeho ſymy hwěſdu tu wohladali,
 Kiž ſ njemu nam jaſni pucz drohowanſki;
 Duž džimy, ſej Šbóžnika na ruzy wſacž
 A ſkoto a wyruch a maru jom' dacž!

K. A. Fiedleť.

Džiwna pomož w nuſy.

Šnate je, kak naſch Šbóžnik ſwojich wuczomnikow ſo modlicž wuczeſche: „wſchitko, ſchtož wy proſycž budžecže w mojim mjenje wam Wótž da.“ Wo tajkej modlitwje chzu někť powjedacz.

Wěſty Joſef Štenet, kiž bē wot ſwojeju ſtarſcheju derje woczehnjent, bu ſahe nuſowany, ſo ſa piſarja do jeneje fabriki podacz. Na tutym mječze bē tež wuhlopaleť pſchiſtajeny, kiž dyrbjeſche w ſymje a w lěcže wuhlo ja ſamſnu džělaťnju wobſtarač. Šunu, bē ſo tak ſněha naſchlo, ſo dyrbjeſche wuhlopalenje zyle pſcheſtacž, a ſo wuhlopaleť ničzo ſaſlužicz njemóžeſche. Duſa bywaſche pſchezo wjeſcha, — džěczi wo ſhlěb proſchachu, ale žadny tu njebē. — W tajkej czěbnoſcži wobroczi ſo nan, kaž to kóždy wěmy ſchewoſcijan czini, ſ ſwojemu Bohu, temu ſwoju nuſu wuſtoržo a jeho proſcho, ſo by chzyl pať hlodej maľnych kurjatkow ſaſtacž dacž — pať jemu na někajke waſchnje ſhlěb wobradžicz.

A hlej! lědy bē ſo pomodlił, ſlyſchi wo durje klapacz — tu je muž na konju, kiž wſchelatu žyrodu nježe. Bē to muž, wot palerjoweho knjeſtwa póſłany, khudemu palerjej žyrodu njeſlyſchi. Tutón poſol pať njebē ničto drugi hacž Joſef Štenet, kotryž bē někdy ſ naſchim wuhlopalerjom te mſchi ſchol a wo poſleńſcheho wulkej nuſy ſtoržicz ſlyſchal. —

Poſdžiſcho pſchindže Štenet do fabriki a wopraſcha ſo palerja, kak je ſo jemu w tak wulkim ſněhy ſchlo; naſch wuhleť pať wſcho wupowjeda a pſchiſtaji: „takle je Bóh moju modlitwu wuſlyſchal.“

Štenet pať powjedacše, kak je wón na to pſchiſchol, ſo by wobohemu wuhlerjej ſ nuſy wupomhał, a rjekny: „Ša ſebi tak Božu miłocž pſchemyſłowach a ſ džatownej wutrobu ſo lehny, —

w nozy ƚo mi dŷijefche, ƚo je naŝch wuhleŝ w jara wulkeŷ nuŝy, a mi bŷefche, kaŷ by mi nŷchto rjeŝt: „dŷi a pomhaj!“ a teŷ na mŷŷe wobŝamknych, ƚo chzu jemu pomhacŷ. Rano dŷŷch t ƚwojemu knjeŷej a proŝchach jeho, jemu wo tymle ƚonje powjedajo, ƚo by tola naŝchemu ƚwŷrnemu dŷŷelacŷerjej nŷchto t jŷdŷi pŷŝlaŝ, kotryŷ nuŝu cŷerpi. Mŷŷj knjeŷ teŷ bŷ t tym jara ŝpokojom a da mi ƚwojeho ƚonja, ƚo bych tu zyrobu won donjeŝt.

Na taŝle dŷiwnne waŝchne bu wuhlerjowa modlitwa wuŝlyŝchana, taŝ pomhaŝche Bŷŷh t nuŝy.

Duŷ dha „cŷataj ƚhwilku na Boha, wŷn cŷi t nuŝy wupomha, Deŝuŝ, kiŷ mje lubuje, w nuŝy pomoz pŷŷeŷele!“ —

* * *

Hŷŷchŷe jedyn podawŝ chzu powjedacŷ.

Pŷched jnym jara wulkim mŷŷtom bydleŝche ƚhudy muŷ, kotryŷ ƚwŷŷj wŝchŷdnŷ ƚhlŷb w mŷŷe nutŝka ŝaŝluŷeŝche, hdŷeŷ pola woŝebnych ludŷi dŷŷelacŷe: wŷn bŷ poŝtocŷer. Rŷŷŷdnŷ wjecŷor pŝchinyeŷe wŷn wŝchŷdnŷu potrjebu dom. Nŷchdnŷ jeho ŝa doŝhi cŷaŝ njeŝaplacŷiŷchu, hacŷ runje w ƚwojathm piŝnyje rŷfa, ƚo dŷrbi ƚo dŷŷelacŷer ŝaplacŷiŷ pŝched ƚlŷnza ŝaŝhadŷenjom. 3. Mŷŷj. 19, 13.

Na taŝte waŝchne njeŝamŷŷeŝche wŷn wjazy ƚobu dom noŝyŷeŷ. Taŝ bŷ ƚo wŷn junu zŷly dŷeŷn piŝchi ƚwojim dŷŷele modliŝ, ƚo by tola Bŷŷh chŷyl wutrobŷ ƚwojeho knjeŝtwa ŝmjeŷŷiŷe, ƚo mohŝ ƚebi ŝaŝo ƚhlŷba nakupicŷ. Struchŷly dŷŷeŝche wjecŷor dom a hlej! na drŷŷy praji jemu woŝebny knjeŷ: „dobry wjecŷor!“, t njemu pŝchitupiwŝchi a jemu ruku poŝticŷo, t kotrejŷ ƚo maŷly pjenjeŷt ƚhudemu do ruki kuli.

Rhudy paŝ ŝe ƚylŝojtnmaj wocŷomaj t njeŷju hladajo ŝtejo woŝta, ƚylŷly horzeŷo dŷaŝa ronjo, a wjeŝely dŷŷeŝche nŷtko ƚwŷŷj pucŷ.

Hŷŷchŷe njebŷe doŝho ŝchol, wuŝlyŝcha ŷaloŝŷenje; t mŷŷtnu kroŷo, t wotkal tamny hŷŷŷ pŝchitŷhadŷeŝche, namata tam mŷŷo deŷo putnika w trawje leŷo.

„ŝchto tebi je, mŷŷj pŝchecŷelko!“ wopraŝcha ƚo ŝlŷtnik.

„Mŷŷj knjeŷe, ja ƚym putnik, ƚo t ƚwojimaj ŝarŝchimaj wrŷcŷazy; mŷŷj pucŷ paŝ je dalŷi, teŷ ƚu mi pjenjeŝy wuŝchle, hacŷ runje ƚym jara ŝlutnje t nimi wobŝhadŷaŝ a jeno taŝ wjele zyrobu ƚŷŷŷy dŷeŷn t ƚebi braŝ, hacŷ bŷ t ŝdŷerŷenju ŷiwjenja nuŝne; dŷenŝa njeŝŷym ani drjebjeŷŷki t ƚebi wŝaŝ — a nŷtk ƚu moje moŷy te ƚŷnzu; — ja njemŷŷu dale!“ —

ŝchto dŷrbyeŝche nŷtko wobŷi poŝtocŷer cŷinicŷ? wŷn mŷŷeŝche pjenjeŝy, bŷ je runje doŝtaŝ; dŷrbyeŝche te prjecŷ dacŷ? ŝchto woŝta jemu potom wŝŷche ŝa jeho hŷŷŷne dŷŷeŷi?

Wŷŷlyŝchennŷ wot ƚobucŷerpijenja a njewjedŷiwŝchi, ŝchto rŷcŷi, rjeŝny te ƚhudemu putnikeŷ, tam hiŝchŷe leŷazemu: „mŷŷeŝch nŷtkotre kroŷŷki won dacŷ, hdyŷ tebi wulki pjenjeŝ dam?“

„D luby knjeŷe, bych-li to mohŝ, njebych tu leŷaŝ.“ — ŷaŝloŝnje wojowaŝche ŝlŷtnik ƚam ŝe ƚobu, ŝlŷncŷuje t ramjenjomaj ŝcŷahny — a dŷŷeŝche ŝrudny ƚwŷŷj pucŷ.

Tola wŷn njeŷndŷeŝche dalŷo, ale wrŷcŷi ƚo ŝaŝo a da pŝaŝawŝchi tam leŷazemu putnikeŷ ƚwŷŷj pjenjeŝ.

Mŷŷaŷly kuŝt bŷ ŝchol, dha ŝetka muŷa, kiŷ ƚhlŷb njeŷeŝche (hacŷ na pŝchedaŷ, to njewŷem!), teŷo proŝcheŝche, ƚo by chŷyl jemu nŷchto pŝchedacŷ, kotryŷ to jara rad ŝcŷini. — Nŷtk dŷŷeŝche naŝch ŝlŷtnik naŝpjet, wŝa tŷn pjenjeŝ, putnikeŷ darjeny, da jŷn ƚhlŷbowemu muŷej a roŝtra runje kupjeny ƚhlŷb, a doŝelŷ wjele pjenjeŝ wrŷcŷo doŝta (tŷn pjenjeŝ bŷ mjenujzy ŝlŷty!), dari teŷ putnikeŷ nŷchto wot nich, kotryŷ nŷtko t ƚhlŷbom wotŝchewjeny a t pjenjeŝami ŝaŝtarany ƚwŷŷj pucŷ dale dŷŷeŝche.

Naŝch ŝlŷtnik paŝ, ƚo Bohu ŝa taŝku dŷiwnu pomoz dŷaŝujo, padny hnydom na ƚwojej koleni a modleŝche ƚo ŝe ƚylŝami. —

ŝleŷeŷe! taŝle dŷiwnne pomha Bŷŷh luby knjeŷ hnyŝto! —

J. A. Bohonŷ.

Rŝchecŷijanski wojak.

Wo jnym wojaku chzu wam powjedacŷ. Tŷnŝamny bydleŝche w mojim mŷŷtacŷku. ŝeho hoŝpodaŝ bŷ poboŷny muŷik, tola piŝacŷ njemŷŷeŝche; proŝcheŝche teŷo dla wojaka, ƚo by jeho chŷyl piŝacŷ nawucŷicŷ. ŝunu rŷcŷeŝchtaŷ hromadŷe wo kniach. Wojak wucŷeŷe kniŷku ŝe ŝaŝa a ƚhwaleŝche ju jaŝo najlŷpŝchu knihu. Poboŷneho hoŝpodarja tole ŝrudŷi, wŷn dŷeŝche teŷo dla: „Nŷ — jowle ƚu najlŷpŝche knihi! ŷane knihi taŝ kraŝne njeŝŷu, kaŷ biblija!“

„ŝaj, ŝa prŷedarjom ƚu te knihi ƚhmane, ale niŷ ŝa wojakow,“ dŷeŝche wojak.

„Dha ƚo tola molicŷe, hacŷ runje ŝeŷe wucŷenŷy wŝŷŝ! Biblija je ŝa wŝchŷch ludŷi, po taŝkim teŷ ŝa wojakow! — Tam dŷŷe je pucŷ t ŝbŷŷnoŝcŷi poŝaŝany, kotryŷ je Deŝuŝ; — teŷo dla dŷrbi ƚo ƚŷŷŷy w bibliji wobhonjomacŷ. Mŷŷj pŝchecŷelo, ƚlubicŷe-li mi, ƚo byŝchŷe bibliju na taŝte waŝchne naŷoŷowali, dha chzu wam ju daricŷ.“ —

„ŝa wŝchŷaŝ ju njerodŷu!“ — Tola bŷ ƚebi rucŷe pŝchemyŝliŝ a chŷyŝche ju mŷcŷ.

„Derje, ale jeno t tym wumŷnenjom, ƚo budŷeŷe teŷ pilnje w njeŷ cŷitacŷ a t 3. ŝtawom ŝana ŝapocŷeŷ.“

Wojak to ƚlubi a teŷ dŷerŷeŝche; pŝchetoŷ po 3 dnjach mŷŷeŝche wŷn zŷly 3. ŝtaw ŝanoweŷo ŝcŷenja t hŷlowy a powjedacŷche nŷtk wŝcho, ŝchtoŷ bŷ ƚo jemu lubiŷo, pŝchitajiwŝchi: „hacŷ teŷ tola je to wŷrno, ƚo je Deŝuŝ tole wŝchitko rŷcŷaŝ?“

„To ƚo wŷ, ƚo je wŷrno, haj! ŝawŷrno taŝ je! Wŝchŷaŝ je Deŝuŝ ƚam prajiŝ, na cŷimŷ ma ƚo jeho wŷrnoŝeŷ pŷŝnacŷ; ŝa tym hladajŷe ŝana 7, 17. — N wŷŷeŷe ƚo ƚŷŷŷy, kotryŷ ŝprawnje mŷni, pŝchewŷeŷeŷi, ƚo je biblija Woŷe ƚlowo, kiŷ t Bohu a ŝbŷŷnoŝcŷi wodŷi!“

Wojak wobŷlednu a dŷeŝche: „hdyŷ ƚu to Deŝuŝowe ƚlowa a niŷ jeno prŷedarjowe, kaŷ ƚym hacŷ doŝal myŝliŝ, dha mam ƚo t nowa narodŷicŷ a dŷrbyu poboŷuje ŷiwny bycŷ!“

„ŝo paŝ byŝchŷe ƚo t nowa narodŷili, chzu dobru radu dacŷ: modleŷe ƚo t Bohu a proŝchŷe, ƚo by wam noweho ducha daŝ a cŷiŝtu wutrobu!“

To teŷ ŝpomujemy wojak cŷinjeŝche, pŷdla paŝ teŷ ƚebi huŝto bibliju wocŷinjeŝche, ƚo by ƚo po namaŝanych ƚlowach ŝadŷerŷaŝ. Pŝchi tym pŝchitŷdŷe junu do Luŝaŝcha 15. ŝtawa a jeho wocŷi padŷeŝchtej na 18. ŝchucŷku: „ja chzu ƚo ŝbŷŷhnyŷeŷ a t ƚwojemu nanej hicŷ!“ To bŷ rano ŝaŷe. Naŝch wŝŷŝ hnydom t ƚwojemu hoŝpodarjej bŷeŝeŝche, kotryŷ hiŝchŷe ŝpaŝche, a padŷe jemu wotŷoŷo ŝchije, t pŝacŷom rjeŝnywŝchi: „ŝa chzu t ƚwojemu nanej hicŷ!“

„ŝa chzu ƚobu hicŷ“, wotmolwi wotzucŷenŷy hoŝpodaŝ, a modleŝche ƚo taŝ nutryŷ, ƚo wojak cŷujefche, ŝaŝku mŷŷj modlitwa ma a ƚo wot teŷo cŷaŝa ƚem wojak po Woŷich pucŷach ƚhodŷeŝche a niŷ wjazy hrŷŝchnu drohu.

Druŝy ƚo jemu ƚmŷejachu, ƚo wŷn wjazy wo ƚwŷŷne wjeŝele njerodŷi; ale wŷn woŝta twjerdŷe piŝchi Deŝuŝu, kiŷ bŷ jeho t ƚebi pŝchiwjedŝ pŝcheŝ ƚwoje ƚwojate ƚlowo. —

N doŝelŷ bŷ wŷn taŝ nutryŷ a poŝny ƚwojateje luboŝeŷe pŝchecŷiwo druŷim wojakam, dha ƚo na poŝledku ŷadny wjazy njeŝwŷeri, jeho wuŝmŷŷeŷeŷ, ale wŷn wuŷiwaŝche cŷeŷeŷ a derjemŷnenje wot wŝchitŷŝch.

Taŝ mŷŷne je Woŷe ƚlowo!

J. A. Bohonŷ.

Jan Paŝkal.

(ŝlŷncŷenje.)

W njedalŷtej haŝty wot Paŝkala bydleŝche mlŷody pŝchepuŷ Dumont, kotrehoŷ ŷona bŷ poboŷna duŝcha. Dumont njebŷe runje ƚhudy; tola bŷ jeho pjenjeŷny ŝaŝchŷiŝt wuproŝdnjeny, doŝelŷ t

šebi wjele nafupował. Nětk žadafche tež muž, wot kotrehož mje-
fche kžězu wotnajatu, dawki. Dumont runje tak wjele domach
njemějšche, mōžěšche pať wobtruczič, so ma tak wjele pjenješ
wonkach stejo, ja pschedate twory, — i cžimž tež bē wobšedžer
kžěže spokojom.

Woprawdže dosta džen pošdžišcho Dumont wot jeneho šwojich
dolžnikow saplatu, w 500 toleřskej papjerje wobstejazu, i kotrejž
chžyšche k pscheměnjerej pjenješ bēžecž, so by potom i drobnišchim
pjenješami mohł šwojeho hospodarja saplaczič; a runje jako
chžyšche šo w rōžt hašy minycž, dha pschihna knjeřski wōs, kotremuž
njemōžěšche wurumowacž, ale šo potorchnyč da: bu pať tak šylnje
poroženy, so jeho na mēšče wošlabjeneho dom donješechu. Žako
bē šašo k šebi pschihchoł, chžyšche tola hiščeže hič, so by šwōj
dolh potom saplaczič, — ale — ach! — 500 toleřska papjera bē
prjecž! — — Tak šlaby hacž hiščeže bēšche, khwatašche tola
k mēřtnu, hdžez bēchu jeho wotnjeřli, so by tam pytał! — ale
ničžo tam wjazy njebē! — Wšchōn šrudny dže dom a, dokelž je
hižo wjecžor, do loža. Šedom bē šo lehuł, pierje šo něčtō nuts
a wōla, so chže pjenješy: bē to hospodar, kotremuž bē Dumont
dženš saplaczič dyrbjał; dokelž pať šo nětk njehodžěšche, šudžěšche
a šelešche hruby hospodar, so, hdyž jutšje pschipołdnju šwoje pje-
nješy nima, Dumonta se žonu a džēcžimi da won smjetacž a jeho
žyke twory pschedacž. — Štoro šadwēlowajo, ležěšche wbohi a
šdychny: „ach, hdy bych tola wjazy pjenješ mēł!“

„Što je tebi šwadžilo, mōj luby mužo?“ praschěšche šo
mandželska šrudnušcha. „Ach, ja šym šwoje pjenješy šhubil!“

„Ach, hdyž dale ničžo njeje, dha šo ja špokoju; wšchaf mam
tola hiščeže tebe a chžu rad i tobu wšchu nusu šnješ.“ —
„Ach, tak šo nam pōndže! bješ pjenješ tola ničžo šapocžecž
njemōžemy.“

„Njeje dha Wōh, našch Wōtz, wjazy živy, so tak šloržišch?
tōn mōže a budže pomhacž!“

Dumont proschěšche šwoju mandželsku, so by, kaž hewał,
i biblije psalm wucžitala. Runje na rjedže bē 42. psalm, kotryž
mōže kōždy pschi teje škladnosčzi šebi do wutroby šaschčěpicž!
Pschi 6. šchtucžy šo wobaj wutrobnje niodeschtaj. — Šōnšamy
wjecžor bē jich čžeta šobu była, so by wobaju troschtowala: tašama
džěšche na druge ranje do čžišchčěrnje a wudawařnje nowinow,
so by šo wobhoniła, hacž ničtō njeje wo namařanych pjenješach
ničžo do nowin štajicž dal, a hlaj! nadeńdže tam Paškala, kotryž
bē te pjenješy tam šawostajil, so by je prawy knjes šašo dostal.
— Ššo wrōčžiwšchi wša wona Paškala šobu a špěichnje džěšche
k Dumontezom, hdžez bēchu runje pschi šnēdanju, kotrež pať šta-
rosčže dla nješłodžěšche; i radošnym woblicžom a wješelym hlošom
džěšche wona: „tu šu pjenješy a tež tōn, kotryž je tešame
namařal.“

Paškala dyrbješche nětk powjedacž, tak je šo čžiniło, so je
tešame namařal, šchtōž tež wōn i radošču čžinjěšche; tola tež nje-
šamjelcža, w kajkim špytowanju je šo namařal. Dumont džěšche:
„dha mi tola dowolicž, so wam wařchu šprawnosčž saplacžu!“

Paškala wotmolwi: „ně, moju šprawnosčž, abo wjele bóle
moju pschihšluchnosčž mi ničtō nješmje saplaczič; pschetož to by
hrěch byl. Ale šmēm-li prošyč, dha požče mi šchěšnał; budu jōn
wēšče bōřy šašo dacž mōž.“ Šad to Dumont sežini. —

Paškala džěšche nětk, so by šwōj šchěšnał saplaczič a potom
šebi něhđže džělo pytał. Pschihńdže k jenemu jara bohatemu psche-
kupzej, kiž bē halle psched krōtkim do šarisa pschicžahnył. Šako
šōnšamy mjeno Paškala wušluchša, šašni šo jeho woblicžo a wōn
džěšche k Paškalej: „bratšje, ty mje wjazy nješnajesch; ale mōj
šmōj towařšchaj, hromadže šmōj do šchule kłodžiloj a tež hromadže
se šchule pschčženaj. Šlaj, šym nětk wjele lēt w Štindiškej wiko-
wał a wjele šamoženja nadobyl, — bratšje, ty dyrbišch pschi mui

wostacž hacž do šmjercže, tež chžu tebi na mēšče 100 toleř dacž
jako šawdawł na to, so pschi mui wostanjesch; ty šy wot špraw-
neju štaršchaju a šy tež šam, tak dolho hacž šmōj šo šnaloj,
wēcžnje šprawna duřcha duřcha byl.“ —

Što mōžěšche našchemu Paškalej lubscho byčž? Tak ša-
placzi Paškala nětk Dumontej a i rošwješelenej wutrobu powje-
dāšche wo šwojim šbožu. Dumont šo šam i wutrobu šobu wješ-
lešche a pschějšche Paškalej šbože.

Šlajcže, tak bu Paškalej pomhane, kotryž je šwērnny byl a
šo na Boha špušchčžal! Duž dha: „Na Boha dowěrjenje štaj!
a porucž Bohu šwēru šwōj pucž a šrudobu!“

S. M. Pohouč.

Džělaj w nadžiji.

Dži čžišche šwōj pucž žiwjeřski
A njeměj kēžbu njeđžal šwēta;
Šy, džělaj we tej nadžiji,
Šo w šwojim čžašu pschihndu lēta,
Šdžez twōja šytwa šesthadža
A čžerstwe plody šiwaja.

K. A. Fiedler.

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Kātečžanšte 3. wucžerške mēřtno šo 1. mēřza wuprōřni.
Wone ma wot šchule 1295 hriwnow dokhodow nimo darmotneho
wobhđlenja. Š temu placzi šo ja šastupjenje žyřkwinskeho wucžerja
i žyřkwinskeje pokladnižy lētnje 200 hriwnow a šo tute 200 hr.
do penšije šobu pschilicža. Šnježa wucžerjo, kotřiz chzedža to
mēřtno na šo wšacž, maja šo pola knjesa šchulškeho radžicžela
Schūžy w Budyščinje šamolwicž.

— Čži, kotřiz chzedža šwojich hōłzow na Budyški gymnasiij
šamolwicž, šo na to kēžblimi čžinja, so maja to 18., 19. a 20.
januara wot 11 hacž do 1 hodž. pschipołdnju čžinicž. Pschijimanske
pruhowanje šmēje šo 11. haprleje wot rano 8 hodž.

— Do Štrōže pola Kālez je wšchnosčž kandidatu wucžer-
štwā Willu ša wucžerja pōšłalo, kotryž je psched krōtkim šwoje
pruhowanje na seminarje w Šyřbachu wobštal.

— Wulke žalōšne nješbože je šo mēlo w mēšče Čhifago
w Amerižy, hdžez je w džiwadle na dobo wohen wudyril. Šiches
600 ludži je žiwjenje šhubilo. Ludžo ležachu nakopjeni, i džěla
špaleni a i džěla poteptani, so bēiche to najšrudnišchi napohlad.
Šo pať je dopokāšmo, so šo pschězo hiščeže došč wobhladnimosčže
njewužiwa. A šašo khatne hroženje, tak kžěšje mōže čžlowjel
i wješela do rukow šmjercže torchnjeny byčž!

Dališche dobrowōlne dary ša wbohe armeniške šyroty.

Šiches knjesa šararja Wrošaka-Šrodžišchčžanškeho:

M. M. we Wōšborfu	3 hr. — np.
M. M. w Šrodžišchčžu	1 „ — „

hromadže 4 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobnny džal.

Gōlcž, redaktor.

„Bombaj Wōh“ njeje jenož pola knjesow
duchownych, ale tež we wšchěch psche-
dawařnjach „Šerb. Nowin“ na wšach
a w Budyščinje dostacž. Na šchtwōrcž
lēta placzi wōn 40 np., jenotliwe čžišla
šo ša 4 np. pschedawaju.